

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **B. K.**, zastoupeného Mgr. Petrem Pazderou, advokátem se sídlem Opletalova 4/1535, Praha 1, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2009, č. j. S-MHMP 790355/2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2010, č. j. 2 Ca 30/2009 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 26. 10. 2010. Ten zamítl žalobu proti v záhlaví specifikovanému rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2009, který zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odboru vnitřních věcí (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 9. 9. 2009, č. j. MCP 6060316/2009, zn. R-13/2009. Správní orgán prvního stupně uložil stěžovateli pokutu ve výši 6500 Kč za spáchání přestupku podle § 50 odst. 1 písm. a)

zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se měl dopustit dne 18. 11. 2008 kolem 21.35 hodin na střešním parkovišti OC Šestka, Fajblova 1090/1, Praha 6 odcizením dvou kusů litinových krytů kanálů, čímž způsobil škodu ve výši 2266 Kč.

[2] Městský soud v odůvodnění svého rozsudku předně konstatoval, že ze záznamu bezpečnostních kamer ze dne 18. 11. 2008, časové posloupnosti záběrů a z prohlášení žalobce při podání vysvětlení Policii ČR dne 6. 12. 2008 jednoznačně vyplývá, že na záběrech z bezpečnostní kamery ze dne 18. 11. 2008 okolo 21.35 hod se na střešním parkovišti skutečně nacházel žalobce a na místě spolujezdce jeho manželka. Tvrzení o tom, že nebylo prokázáno, že by se žalobce nenacházel se svým vozidlem na uvedeném místě, považoval soud za účelové a nehodnověrné. Stejně tak soud nepřijal vysvětlení žalobce zaznamenané v protokolu o ústním jednání dne 16. 3. 2009, podle nějž se u předních dveří vozidla nakláněl, jelikož se mu po rozjetí vozidla vysypal nákup, který se tak jal po zastavení rovnat. Soud zejména zdůraznil, že při podání vysvětlení dne 6. 12. 2008 (tedy necelé tři týdny po události) si žalobce nepamatoval, z jakého důvodu z vozidla po rozjetí opět vystoupil a skláněl se u dveří spolujezdce, zatímco přibližně čtyři měsíce poté (tedy při ústním jednání dne 16. 3. 2009) podal výše uvedené vysvětlení, čímž došlo k zásadní změně tvrzení, jež městský soud považuje za čistě účelové.

[3] K námitce žalobce, že v průběhu správního řízení nebylo prokázáno, že by stěžovatel, ale ani kdokoli jiný, na místě cokoli odcizil, jelikož správní orgán vychází pouze z časového sledu záznamu kamerového systému, na kterém však je zjistitelná pouze změna v barevnosti ve snímaném obrazu, městský soud uvedl, že i toto tvrzení považuje za nehodnověrné. Vycházel přitom z jednání žalobce, který zprvu zastavil na parkovacím stání tak, že pravé přední kolo stálo na části krytu odvodňovacího kanálu, načež žalobce popojel dvakrát po sobě přibližně o 30 cm vpřed a z vozidla vystoupil. Poté bezpečnostní kamery zabírají záda žalobce, který se shýbá u dveří spolujezdce. Z postoje žalobce je patrné, že potřeboval mít větší stabilitu ke zvednutí těžšího břemene. Následně kamery zaznamenaly, že v místě, kde stálo vozidlo, chybí dva kryty kanálů a tedy s ohledem na nepřímé důkazy, které však tvoří ucelenou soustavu, která na sebe logicky navazuje a není ve vzájemném rozporu, došel k závěru o vině žalobce.

II.

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti předně namítá, že se městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku pustil do úvah, které je nutno označit za subjektivní a ničím neprokázané. Za nejpochybnější z nich stěžovatel považuje závěr soudu, že odšroubovaní krytu odvodňovacího kanálu „trvá velmi krátkou dobu“. Soud najisto nepostavil, jak dlouho by odmontování dvou imbusových šroubků trvalo, a neprokázal ani, že by imbusové šrouby, kterými byly přichyceny kryty kanálů, byly demontovány dříve. Dle stěžovatele z obsahu záznamu pořízeného bezpečnostními kamerami nevyplývá, že vůbec k odcizení nějakých kanálových krytů došlo. Závěry o důvodech popojíždění vozidla stěžovatele po parkovišti či o „postoji“ stěžovatele neměly oporu v provedeném dokazování. Stěžovatel dále doplňuje, že rozpornost v jeho vysvětleních podaných dne 6. 12. 2008 a 16. 3. 2009 byla způsobena rozrušením z předvedení na místní oddělení Policie

ČR k podání vysvětlení, jež bylo pro stěžovatele, jako dosud bezúhonného občana, situací značně stresující.

[5] Stěžovatel opakuje, že z žádných důkazů, které byly během řízení provedeny, nevyplývá, že by on, ani kdokoli jiný, na místě samém cokoli odcizil. Správní orgán při svém rozhodování o vině vycházel pouze z časového sledu kamerového záznamu, ze kterého je však zjistitelná pouze jediná skutečnost, a to určitá změna barevnosti ve snímaném obrazu na místě, kde bylo po určitou dobu zaparkováno motorové vozidlo druhově stejné s motorovým vozidlem používaným stěžovatelem.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že odpověď na otázku, kdo a kdy imbusové šrouby odcizil, není rozhodná pro posouzení viny, pokud vina vyplývá z jinak provedených důkazů. Žalovaný odmítá tvrzení stěžovatele, že z videozáznamu, který je součástí spisu nevyplývá, že došlo k odcizení kanálových krytů. Právě zjevná změna odstínu v době, kdy se nad ním naklání stěžovatel, jehož identifikace vyplývá z jeho výpovědí, ve spojení s dalšími provedenými důkazy, dostatečně krádež prokazuje. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením, že by stěžovatel vypovídal na Policii ČR pod stresem. Stěžovatel i jeho manželka se dostavili k podání vysvětlení dobrovolně a nikoli po předvedení, jak uvádí v kasační stížnosti. Z protokolu o podání vysvětlení ze dne 6. 12. 2008 pak vyplývá, že stěžovatel byl poučen o svých právech, seznámil se zápisem své výpovědi a tuto jako správnou vlastnoručně podepsal. Žalovaný doplňuje, že skutečnost, že se stěžovatel zdržoval na místě odcizení, vyplývá nejen z vysvětlení podaného dne 6. 12. 2008, ale i z výpovědi při ústním jednání dne 16. 3. 2009. Žalovaný i správní orgán prvního stupně při rozhodování o vině vycházeli nejen z kamerového záznamu (i když jde o stěžejní důkaz), ale i z výpovědí stěžovatele a dalších skutečností prokázaných během řízení. Z výše uvedených důvodů navrhuje žalovaný kasační stížnost zamítnout.

III.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] V prvé řadě je třeba uvést, že namítá-li stěžovatel, že městský soud zdůvodnil své rozhodnutí za pomoci pochybných úvah o tom, jakým způsobem byly kanálové kryty odmontovány a za jakou dobu, směřuje zřejmě proti úvahám uvedeným na straně 2 a 3 napadaného rozsudku, kde ovšem městský soud neuvádí své vlastní závěry, nýbrž pouze shrnuje vyjádření žalovaného k žalobě. Jedná se tedy o naračí část odůvodnění rozsudku, ve které městský soud pouze seznamuje s vyjádřeními stran řízení. V části odůvodnění, kde soud předestírá vlastní závěry, nelze nalézt žádnou úvahu o tom, že by byly imbusové šrouby odmontovány již dříve, či že odšroubování krytu trvá velmi krátkou dobu. Ostatně takové závěry byly pro prokázání spáchání deliktu v daném případě nadbytečné. Tuto námitku musí tedy kasační soud označit za nedůvodnou.

[9] Nejvyšší správní soud se následně zabýval druhou kasační námitkou, dle níž nebylo žádným důkazem provedeným ve správním řízení prokázáno, že by stěžovatel či kdokoli jiný na rozhodném místě cokoli odcizil. Stěžovatel zpochybňuje postup správního orgánu, který při rozhodování o vině údajně vycházel pouze z časového sledu záznamu z kamerového systému, ze kterého je však zjistitelná jen jedna skutečnost, a to určitá

změna barevnosti ve snímaném obrazu v místě, kde bylo po určitou dobu zaparkováno motorové vozidlo, druhově stejné s motorovým vozidlem používaným stěžovatelem.

[10] Nejvyšší správní soud se otázkou dokazování v přestupkovém řízení již mnohokrát zabýval (srov. např. rozsudek č. j. 8 As 10/2006 – 48, ze dne 3. 5. 2007; rozsudek č. j. 1 As 12/2010 - 79, ze dne 31. 3. 2010; oba dostupné na www.nssoud.cz). Ve shora citovaném rozsudku osmý senát uvedl, že: „*Provádění důkazů v přestupkovém řízení je úkolem správních orgánů. Správní orgán je povinen přesně a úplně zjistit skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Volba, množství a druh prováděných důkazů je věcí správního uvážení. Stejnou zásadou je ovládáno i následné hodnocení provedených důkazních prostředků. Pokud je odpovědnost za přestupkové jednání dovozována z nepřímých důkazů, musí tyto důkazy tvořit ucelený logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Logická a ničím nenarušovaná soustava vzájemně se doplňujících nepřímých důkazů musí spolehlivě prokazovat všechny okolnosti spáchaného skutku, majícího znaky skutkové podstaty přestupku, nad vší rozumnou pochybnost stavět najisto, že se jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen, a současně vylučovat možnost jiného závěru.*“

[11] Jak Nejvyšší správní soud zjistil ze správního a soudního spisu, správní orgány i městský soud postavily svůj závěr o tom, že stěžovatel skutečně spáchal přestupek podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, jednak na protokolech o podání vysvětlení stěžovatelem a jeho manželkou ze dne 6. 12. 2008, na protokolu o podání vysvětlení učiněného pracovníkem bezpečnostní služby O. K. dne 6. 12. 2008, jednak na úředním záznamu Policie ČR ze dne 7. 12. 2008, č. j. ORI-36009-5/PŘ-2008-19, na oznámení o přestupku ze dne 22. 12. 2008 podaném Policií ČR správnímu orgánu prvního stupně, a dále také na protokolu o ústním jednání ze dne 16. 3. 2009, na protokolu o ohledání vozu stěžovatele dne 20. 4. 2009 a na protokolu o ohledání místa činu provedeného dne 18. 8. 2009. Stěžejním důkazem pak byl uvedený kamerový záznam.

[12] Z výše uvedených důkazů pak lze dle názoru Nejvyššího správního soudu dovodit následující: Dne 19. 11. 2008 si pracovník bezpečnostní služby všiml, že na střešním parkovišti OC Švestka chybí několik kusů litinových krytů kanálů. Shlédnutím kamerových záznamů z předchozího večera zjistil, že k odcizení krytů došlo kolem 21.35 hodin. V té době bylo v místě odcizení zaparkováno dodávkové vozidlo oranžové barvy, s bílým střešním nástavcem, nezjištěného typu a registrační značky. Dne 6. 12. 2008 bezpečnostní pracovník zpozoroval, že na místě, kde došlo k odcizení krytů, parkuje stejné vozidlo jako dne 18. 11. 2008. Na základě tohoto zjištění oznámil Policii ČR krádež krytů a sdělil, že se stejné vozidlo jako 18. 11. 2008 právě nachází na parkovišti obchodního centra. Z úředního záznamu Policie ČR ze dne 7. 12. 2008, č. j. ORI-36009-5/PŘ-2008-19, vyplývá, že policejní hlídka na základě oznámení pracovníka bezpečnostní služby provedla kontrolu řidiče uvedeného vozidla (tj. stěžovatele) a vyzvala stěžovatele s jeho manželkou k podání vysvětlení týkajícího se krádeže krytů. Oba jmenovaní hlídku dobrovolně následovali. Policejní hlídka na místě provedla ohledání, pořídila fotografie místa činu a zajistila kamerový záznam z bezpečnostního kamerového systému. Z tohoto záznamu vyplývá, že na parkovišti se dne 18. 11. 2008 kolem půl desáté večer nacházelo dodávkové vozidlo oranžové barvy s bílým střešním nástavcem. Ve 21:32:40 výše uvedené vozidlo jeho řidič přeparkoval tak, že pravé přední kolo vozidla stálo na části krytu kanálu. Na tomto

místě vozidlo i s osádkou setrvalo minimálně do času 21:34:23, přičemž z dalšího záběru je zřejmé, že řidič popojel vpřed přibližně o 30 cm, čímž se pravé přední kolo vozu dostalo mimo část krytu kanálu. Ve 21:34:43 řidič otvírá dveře svého vozidla. V té době byly kryty kanálu na svém místě. Záběry od 21:35:00 do 21:35:04 zachycují, jak se řidič shýbá u dveří spolujezdce a manipuluje s něčím u země. Ve 21:35:23 je vůz zavřený a kryty kanálů zjevně chybí. Ze záznamu je seznatelné, že se nejedná o pouhou změnu barevnosti vozovky v místě, kde stálo vozidlo, jak uvádí stěžovatel, nýbrž o to, že tato změna barevnosti musela být způsobena odstraněním kanálových krytů.

[13] Při podání vysvětlení dne 6. 12. 2008 (ke kterému, jak vyplývá z Protokolu o podání vysvětlení ze dne 6. 12. 2008, nebyl předveden, ale dostavil se dobrovolně) stěžovatel po shlédnutí kamerového záznamu uvedl, že ve vozidle na místě spolujezdce sedí jeho manželka a že z dalších záběrů je patrné, že se stěžovatel u otevřených předních dveří naklání do vozidla, nepamatoval si však již z jakého důvodu. Věc byla následně předána k projednání správnímu orgánu prvního stupně, který předvolal stěžovatele i s manželkou k ústnímu projednání. Během tohoto projednání dne 16. 3. 2009 manželka stěžovatele vysvětlovala, že se stěžovatel shýbal u předních dveří vozidla za účelem urovnání rozsypaného nákupu pod sedadlem spolujezdce. Po provedení důkazu obrazovým záznamem stěžovatel prohlásil, že nesouhlasí s tím, že by během čtyř vteřin mohl odšroubovat čtyři kusy krytů kanálů a odmítl, že by kryty kanálů odcizil. Doplnil, že na parkovišti se pohybovali i jiní lidé a mimo to by se mu půlmetrové kryty ani nevešly do auta. Při ohledání vozidla dne 20. 4. 2009 správní orgán prvního stupně zjistil, že nástupní kapsa spolujezdce je hluboká 25 cm a široká 50 cm, čímž byla tato námitka vyvrácena. Stěžovatel trvá na tom, že pokud by při podání vysvětlení dne 6. 12. 2008 nepřipustil, že se na místě zdržoval, nebyl by kamerový záznam důkazem o jeho přítomnosti na místě, jelikož neposkytuje dostatečnou identifikaci vozidla ani osob v něm. K tomu je třeba uvést, že správní orgán i městský soud správně dovodily, že z obou výpovědí stěžovatele ve spojení s výpovědí pracovníka bezpečnostní služby a záznamu z kamerového systému bez pochyb vyplývá, že se na uvedeném místě v inkriminovanou dobu zdržoval.

[14] V průběhu ohledání vozidla stěžovatel potvrdil tvrzení manželky z 16. 3. 2009 objasňující důvody, pro které se stěžovatel pohyboval u auta na straně spolujezdce, čímž se zásadním způsobem odchýlil od své výpovědi ze dne 6. 12. 2008, kdy tvrdil, že si již nevzpomíná, z jakého důvodu se u místa spolujezdce nakláněl. Kasační soud považuje přinejmenším za pozoruhodné, že tři týdny po události si stěžovatel na důvody svého jednání nemohl vzpomenout, kdežto více než čtyři měsíce poté ano. Nejvyšší správní soud se nedomnívá, že by dočasná „ztráta paměti“ mohla být způsobena stresem z podání vysvětlení na Policii ČR, jak uvádí stěžovatel, a souhlasí tak s názorem městského soudu i správních orgánů o účelovosti a nevěrohodnosti takové výpovědi. Stěžovatel má za to, že závěry městského soudu o důvodech popojíždění po střešním parkovišti a o „zvláštním postoji“ stěžovatele u dveří spolujezdce, jsou subjektivní a nemají oporu ve spise. Nejvyššímu správnímu soudu se naopak tyto úvahy městského soudu jeví logické a provázané s ostatními zjištěnými skutkovými okolnostmi. Nicméně, i v případě, že by tyto úvahy byly nesprávné, nic by to na nutnosti konstatovat vinu stěžovatele neměnilo.

[15] Nejvyšší správní soud má vzhledem k výše uvedenému za to, že správní orgány bez pochybností zjistily a prokázaly naplnění skutkové podstaty přestupku, z nějž byl

stěžovatel uznán vinným. Při rozhodování o vině stěžovatele vycházely z celého souboru nepřímých důkazů, jimiž jasně prokázaly, že stěžovatel nejenže byl v rozhodné době přítomen i se svou manželkou na místě odcizení dvou litinových krytů, ale i že on sám tyto kryty odcizil. Správní orgány hodnotily důkazy objektivně a ve vzájemné souvislosti. Vzhledem ke skutečnosti, že nepřímé důkazy v posuzované věci tvoří ucelenou soustavu, která na sebe logicky navazuje a není ve vzájemném rozporu, musí i Nejvyšší správní soud nutně dospět k závěru, že stěžovatel spáchal přestupek podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Druhá kasační námitka je tedy také nedůvodná.

IV.

[16] Nejvyšší správní soud shledal námitky stěžovatele nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[17] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. dubna 2011

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu